

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ЖЕЛАНИЯТА НА ЦАРЯ

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

След като бе клечал зад стъклената витрина почти два часа, Боб Грейнджър почувства, че краката му изтръпват. Раздвижи се, за да облекчи болката, а щеката му за голф номер десет се изплъзна от скута му и издрънча на пода.

— Ш-ш-ш-т! — прошепна Джанис, която стискаше своята щека седми номер здраво.

— Не мисля, че ще дойде — каза Боб.

— Тихо, скъпи — прошепна Джанис отново и се вторачи в тъмнината, изпълваща магазина им.

Крадецът все още не се бе появил. През миналата седмица ги бе навестявал всяка нощ и мистериозно бе задигал цели генератори, хладилници и климатични инсталации. Мистериозно — защото нямаше разбити ключалки, срязани стъкла на прозорците или каквито и да било следи. Въпреки това той някак си успяваше да се вмъкне вътре и да изнесе значителна част от стоката им.

— Не мисля, че идеята е добра — прошепна Боб. — В края на краищата, човек, който е в състояние да вдигне цял хладилник на гърба си и да...

— Ще се справим — отвърна Джанис с увереността, която я бе направила главен сержант в моторизирания женски корпус. — Трябва да го спрем. Ще ни накара да отложим сватбата си.

Боб кимна в мрака. Със спестяванията си от армията той и Джанис бяха отворили в градчето универсален магазин и смятаха да се оженят, веднага щом като съберяха достатъчно пари. Когато обаче някой ти задига цели хладилници и климатични инсталации...

— Мисля, че чувам нещо — каза Джанис и стисна щеката още по-здраво.

Някъде в магазина се разнесе слаб звук. Чакаха. После чуха стъпки — някой крачеше по линолеума.

— Когато стигне до средата, запали осветлението — прошепна Джанис.

Най-накрая на фона на тъмнината в магазина доловиха очертанията на нещо още по-тъмно. Боб запали лампите и извика:

— Стой на място!

— О, не! — изохка Джанис и едва не изпусна щеката. Боб се обърна и преглътна. Пред тях стоеше същество, високо поне три метра. На челото му бяха поникнали рога, а на гърба му имаше малки крилца.

Беше по сини дочени панталони, бял потник с ален надпис ПОЛИТЕХНИКА ЕБЛИС. На краката си носеше чифт протрити бели кожени ботуши, а русата му коса беше подстригана късо, почти до черепа.

— Проклятие — каза съществото, след като видя Боб и Джанис. — Знаех си, че в колежа трябваше да изкарам курс по невидимост. — Обгърна стомаха си с ръце и изду бузи. В същия миг краката му изчезнаха. Наду бузи още повече и успя да скрие и стомаха си. Но само толкова.

— Не мога — каза съществото и издиша въздуха от гърдите си. Стомахът и краката му се появиха отново. — Не знам как. Проклятие.

— Какво искате? — попита Джанис и се изправи в целия си ръст от метър и шейсет и пет.

— Какво искам? Нека помисля. О, да. Вентилаторът. — Прекоси помещението и вдигна един голям вентилатор на стойка.

— Един момент — обади се Боб и приближи гиганта със заплашително вдигната щека. Джанис го последва. — Къде мислите да отидете с това нещо?

— При цар Аleriан — отговори гигантът. — Той си го пожела.

— Пожелал си го е значи — отбеляза Джанис. — По-добре го оставете на мястото му. — Тя също вдигна щеката над главата си.

— Но аз *не мога* да го оставя — отвърна младият гигант и малките му крилца затрепериха нервно. — Той е пожелан!

— Търсеше си го — каза Джанис. Въпреки че беше дребна, в женския корпус, където бе поправяла двигатели на джипове, бе добила добра форма. Замахна с щеката и русата ѝ коса се развя.

— Ау! — извика тя в същия миг. Щеката отскочи от главата на съществото и едва не удари самата нея. В същия момент Боб замахна със своята към ребрата му.

Тя мина *през* гиганта и отскочи от пода.

— Безполезно е да се използва сила срещу един фера — каза младият гигант с извиняващ се тон.

— Какво? — учуди се Боб.

— Фера. Ние сме първи братовчеди на джиновете и сродени с девите чрез брак. — Той тръгна към средата на магазина. — А сега, моля да ме извините, но...

— Демон? — Джанис остана с отворена уста. Родителите ѝ не бяха позволявали в къщата им да се говори за призраци или демони и тя бе израсла като закоравяла материалистка. Умееше да поправя всякакви механични неща и това беше задължението ѝ като съдружник в магазина. Всички по-неземни грижи оставяше на Боб.

Боб, който бе възпитаван в либерален дух с „Магьосникът от Оз“ и други подобни, бе по-склонен да повярва.

— О, не съвсем — възрази гигантът. — Арабските джинове са ми братовчеди, както казах. Всички демони са роднини помежду си, но аз все пак съм фера.

— А имаш ли нещо против да ми кажеш какво направи с генератора, с климатичната инсталация и хладилника? — попита Боб.

— С удоволствие — отговори съществото и остави вентилатора. Опипа въздуха под себе си, намери каквото търсеше и седна върху празното пространство. После вдигна единия си крак и притегна връзката на ботуша си.

— Завърших Политехниката Еблис преди около три седмици — започна гигантът. — Разбира се, кандидатствах за обществена работа, защото в рода ми има много правителствени служители. Е, понеже списъците са вечно набъбнали...

— Обществена работа? — учуди се Боб.

— Ами да. Всичко това е обществена работа. Дори и джинът от аладиновата лампа е правителствен служител. Но трябва да си вземеш изпитите.

— Продължавай — подкани го Боб.

— Добре... обещаите, че това няма да продължи дълго... получих работата с връзки — изчерви се до оранжево. — Баща ми е фера в Подземния съвет, така че използва влиянието си. Предпочетоха ме пред четири хиляди други високопоставени кандидати и ме направиха Фера на царската чаша. Това е голяма чест, трябва да знаете.

След кратка пауза фера продължи:

— Длъжен съм да призная, че не бях подготвен — каза го тъжно. — Фера на чашата трябва да познава всички области на демонологията, а аз току-що излизах от колежа, при това с посредствени оценки. Разбира се, мислех си, че ще успея да се справя с всичко.

Фера пак млъкна и намести тялото си по-удобно върху въздуха.

— Не искам да ви досаждам с моите проблеми — каза той и се изправи. Моля ви да ме извините... — Взе вентилатора отново.

— Един момент — обади се Джанис. — Този цар ли ви нареди да вземете нашия вентилатор?

— Така да се каже — отговори фера и пак се изчерви до оранжево.

— Добре, тогава — продължи тя. — Богат ли е той? — За момента бе решила да се отнася към тази част от суеверията като към реално съществуващи.

— Той е много богат монарх.

— Тогава защо не си купи каквото иска? — поинтересува се Джанис. — Защо трябва да краде?

— Ами... — запъна се фера. — Няма откъде да го купи.

— Ясно — каза Джанис почти сама на себе си. — Това е някоя от изостаналите ориенталски страни.

— А защо не внесе стоките от чужбина? Всяка фирма ще се отзове с удоволствие.

— Всичко това е доста смущаващо отвърна фера и потри длани объркано. — Ще ми се да можем да стана невидим.

— Очаквам отговор — настоя Боб.

— След като държите да знаете — отговори фера намръщено, — цар Алериан живее в годината, която според вас е две хилядната преди Христос.

— Тогава как...

— О, имайте малко търпение — каза младият фера сърдито и изтри потните си длани във фланелката. — Всичко ще ви обясня. Както вече ви казах, бях назначен за Фера на царската чаша. Естествено, очаквах царят да иска скъпоценности или красиви жени, които можем да му доставя без проблем. Това се учи още през първия семестър. Само че той имаше всички бижута, които можеше да си представи и толкова съпруги, че не знаеше какво да прави с тях. Един ден ми каза: „Фера, през лятото дворецът ми е много горещ. Направи нещо, за да стане по-хладен.“ Веднага разбрах, че съм загазил. Само напреднал фера може да влияе на климата. Предполагам, че вместо да уча, прекарвах твърде много време в спортния отбор. Положението беше сериозно.

Намерих Голямата енциклопедия и погледнах какво пише за климата. Описаните магии не бяха по силите ми. Естествено, нямаше как и да поискам помощ... все едно да си призная, че съм некомпетентен. Е, прочетох, че в двайсети век имало изкуствен контрол на температурите, така че дойдох тук по тесния път към бъдещето и взех една от климатичните ви инсталации. След това царят настоя да направя така, че храната му да не се разваля и аз му занесох хладилник. После поиска...

— И свързва всичко това с генератора? — попита Джанис, която се интересуваше от такива подробности.

— Да. Може да не съм кой знае какъв майстор в магиите, но имам усет към техниката.

Звучи смислено, каза си Боб. В края на краищата кой би могъл да поддържа един дворец хладен през 2000-та преди Христа? Тогава приятният полъх на климатика и свойството на хладилника да запазва храната дълго време не биха могли да се купят срещу никакви пари. Но Боб все още се смущаваше от едно — що за демон беше това? Не приличаше на асирийски. В никакъв случай не беше и египетски...

— Не, не разбирам — каза Джанис. — В миналото? Искаш да кажеш, че пътуваш във времето?

— Разбира се. Защитих степен в тази област — отговори фера с горда момчешка усмивка.

Може би е ацтек, помисли си Боб, макар че и това му се струваше малко вероятно.

— Е, продължи Джанис, защо не отидеш някъде другаде? Защо не крадеш от големите супермаркети?

— Пътеката към бъдещето води само до това място — обясни фера. Той отново взе вентилатора. — Съжалявам, че го правя, но ако се проваля, вече никога няма да получа назначение. За мен това е нещо като изпитание.

И изчезна.

Половин час по-късно Боб и Джанис седяха в една денонощна закусвалня, пиеха топло кафе и разговаряха тихо.

— Не вярвам и дума от това, което чух — каза Джанис, чийто скептицизъм се бе завърнал с пълна сила. — Демони! Джинове!

— Ще трябва да повярваш — отвърна Боб уморено. — Видя го с очите си.

— Не трябва да вярвам на всичко, което виждам — продължи да упорства Джанис. После се замисли за откраднатата стока, за изчезналата печалба и за все по-далечната сватба. — Добре де... Какво да правим?

— Срещу магията трябва да се борим с магия — отговори Боб уверено. — Утре през нощта ще дойде отново. Ще го посрещнем подготвени.

— Съгласна съм — кимна Джанис. — Знам от кого можем да вземем назаем една карабина уинчестър...

Боб поклати глава.

— Куршумите или ще отскочат, или ще преминат през него, без да му направят нищо. Имаме нужда от добра, силна магия. Една доза от неговото собствено лекарство.

— Каква магия? — попита Джанис.

— За да сме сигурни е по-добре да използваме всички видове. Ще ми се да знаех откъде е. За да бъде ефективна, магията трябва...

— Желаете ли още кафе? — попита ги барманът, който изведнъж се появи пред тях.

Боб вдигна поглед виновно. Джанис се изчерви.

— Хайде да тръгваме — предложи тя. — Ако някой чуе какво си приказваме, целия град ще ни се смее.

Вечерта се срещнаха в магазина. Боб бе прекарал деня в библиотеката, за да събере нужните материали. Това бяха 25 листа, покрити от двете страни със ситния му почерк.

— Все още ми се ще да имаме и уинчестър — каза Джанис и извади един тръбен ключ от щанда за инструменти.

Фера се появи в 11,45.

— Здравсти — поздрави той. — Къде си държите електрическите радиатори? Царят иска нещо за зимата. Омръзнало му е от камините. Правят много силно течение.

— Махай се — каза Боб, — в името на Кръста! — И му показа кръст.

— Съжалявам — каза фера любезно. — Ние нямаме нищо общо с християнството.

— Махай се в името на Намтар и Идпа! — продължи Боб, защото Месопотамия беше в началото на записките му. — В името на Утук, обитателя на пустинята, в името на Телал и Алал...

— А, ето ги — каза фера. — Защо ли се захванах с такава идиотщина? Този модел електрически ли е? Вижда ми се малко калпав.

— Призовавам Рата, корабостроителят — продължи Боб напевно, преминавайки към Полинезия. — И Хина, който шие платна.

— Калпав друг път! — обади се Джанис, чийто търговски инстинкт взе връх. — Този радиатор има гаранция една година. Без никакви условия!

— Призовавам Небесния вълк! — Боб видя, че Полинезия не върши работа и премина към Китай. — Вълкът, който пази портите на Шан Ти. Призовавам бога на гръмотевиците Лей Кун...

— Чакай да видим... — продължаваше фера. — Имам инфрачервен бойлер, ще ми трябва и вана. Имате ли вани?

— Призовавам Ваал, Буер, Форкас, Марксиас, Астарта...

— Това са ваните, нали? — попита фера, а Джанис кимна без да ще. — Мисля, че ще взема най-голямата. Царят е доста едър мъж.

— ... Бегемот, Теут, Асмодей и Инкуб! — каза най-накрая Боб.

Фера го изгледа с възхищение.

Ядосано Боб призова Ормазд, персийския цар на светлината, и след това Амонит Билфегор и Догон от древните филистимци.

— Предполагам, че само това ще мога да нося — каза фера.

Боб призова Дамбала. После боговете на Арабия. Опита Тесалийска магия и някои методи от Мала Азия. Разбуди ацтекските богове и духовете на майте. Опита Африка, Мадагаскар, Индия, Ирландия, Малая, Скандинавия и Япония.

— Това е впечатляващо — отбеляза фера, — но няма да свърши работа.

Той нарами радиатора, ваната и бойлера.

— Защо? — попита Боб, останал без дъх.

— Защото на нас ни влияят само нашите родни магии. Точно както джиновете се подчиняват само на магиите от Арабия. Освен това ти не знаеш истинското ми име. Уверявам те, че не можеш да правиш успешни заклинания срещу нещо, чието име не знаеш.

— От коя страна си? — попита Боб и изтри потта от челото си.

— Съжалявам — отвърна фера. — Ако знаеш това, скоро можеш и да откриеш магия срещу мен. И без друго си имам достатъчно неприятности.

— Слушай — намеси се Джанис, — ако царят е толкова богат, защо да не може да си плати?

— Царят не плаща за нищо, което може да получи безплатно — обясни фера. — Затова е богат.

Боб и Джанис го изгледаха ядосано. Сватбата им се отдалечаваше все повече и повече.

— Ще се видим утре вечер — каза фера, махна им дружелюбно с ръка и изчезна.

* * *

— Ами сега? — попита Джанис. — Какво ще правим? Имаш ли още блестящи идеи?

— Свършиха — отвърна Боб и се отпусна тежко на канапето.

— Няма ли да предложиш някоя друга магия? — продължи Джанис иронично.

— Няма да свърши работа — отвърна Боб. — Не открих „фера“ или „цар Алериан“ в нито една енциклопедия. Може да е от някое място, за което не сме и чували. Някаква малка провинция на Индия например.

— Такъв ни е късметът — каза Джанис, този път без никаква ирония. — Но какво ще правим? Сега очаквам да му притрябва прахосмукачка и после грамофон.

Тя затвори очи и се замисли.

— Всъщност той се опитва да направи добро — отбеляза Боб.

— Май ми хрумна нещо — каза Джанис и отвори широко очи.

— Какво?

— Най-напред, същественото тук е нашият магазин и нашият брак, нали?

— Е?

— Не разбирам от магии, но разбирам от машини — отговори Джанис и запретна ръкави. — Да се залавяме за работа.

На следващата вечер фера ги посети в единайсет без четвърт. Беше със същите дрехи, но сега вместо белите ботуши беше с нещо като мокасини.

— Царят бърза с това ужасно — обясни той. — Най-новата му жена му трови живота, защото дрехите ѝ издържали само по едно пране. Робите му ги удряли с камъни в реката.

— Разбира се — каза Боб.

— Вземи си я — подкани го Джанис.

— Ужасно мило от ваша страна — кимна фера с благодарност. — Наистина го оценявам. — Взе пералнята машина. — В момента ме чака.

Изчезна.

Боб предложи на Джанис цигара. Седнаха на една кушетка и зачакаха. След половин час фера се появи отново.

— Какво сте направили? — попита той.

— Защо, какво има? — възкликна Джанис мило.

— Пералнята! Когато царицата я включи, от нея излезе облак зловонен дим, после издаде някакви необикновени звуци и спря.

— На наш жаргон бихме казали, че е гръмнала — обясни Джанис и направи кръгче от дим. — Или че се е скапала. Както и всичко останало в този магазин.

— Но вие не можете да постъпите така! — възкликна фера. — Не е по правилата на играта.

— Ако си толкова умен — подхвърли Джанис язвително, — седни и поправи всичко.

— Само се хвалех — отвърна той с изтънял глас. — Повече ме биваше по спорта.

Джанис се усмихна и пусна една прозявка.

— Стига де! — каза фера и крилцата му затрептяха.

— Съжалявам — поклати глава Боб.

— Но това ме поставя в ужасно положение! — възкликна гигантът. — Ще ме понижат! Ще ме изхвърлят от службата!

— Ние също не искаме да се разорим, нали? — попита Джанис.

Боб се замисли.

— Ето какво — предложи той след малко, — защо не кажеш на царя, че си попаднал на много силна контрамагия? Кажи му, че ще трябва да плаща данък на демоните от долния свят, ако иска да получава тези неща.

— Няма да му се хареса — промърмори фера, изпълнен със съмнение.

— Все едно, опитай — посъветва го Боб.

— Ще опитам — увери го гигантът и изчезна.

— Колко мислиш, че ще можем да му поискаме? — попита Джанис.

— О... нормалната цена. В края на краищата, когато направихме този магазин, никой не ни е лъгал. Няма да изнудваме и ние. А и все още искам да знам откъде е той.

— Толкова е богат — промърмори Джанис замечтано. — Ще е срамно, ако не...

— Чакай малко! — извика Боб неочаквано. — Не можем да направим това! Как е възможно да има хладилници и перални през двехилядната година преди Христа? Ами климатични инсталации?

— Какво искаш да кажеш?

— Та това ще промени хода на цялата история! — отвърна Боб. — Някой умник ще разгуби тези уреди и ще се досети как работят. После нищо няма да е същото.

— Е, и какво от това? — попита Джанис трезво.

— Е, и какво от това? Науката ще се насочи в друга посока, настоящето няма да съществува каквото е сега.

— Искаш да кажеш, че е невъзможно ли?

— Да!

— Тъкмо това говорех през цялото време! — възкликна тя тържествуващо.

— О, престани — укори я той. — Ще ми се да можем да го проумеем. Независимо от коя страна е фера, ако направим подобно нещо, непременно ще променим бъдещето. Не може да съществува такъв парадокс.

— А защо не? — попита Джанис, но в този момент фера се появи.

— Царят е съгласен — каза той. — Това достатъчно ли е за нещата, които вече взех?

Той им подаде малка торбичка.

Боб я изсипа и видя около двацет големи изумруди, рубини и диаманти.

— Не можем да ги приемем — каза Боб. — Няма как да търгуваме с вас.

— Не бъди суеверен! — извика Джанис, защото видя, че сватбата им отново се изпарява в пространството.

— Не бива да изпрацаме съвременни неща в миналото — отговори Боб. — Това ще промени настоящето. Нашият свят може да изчезне или нещо такова.

— О, не се безпокой за това — каза фера. — Гарантирам ти, че нищо няма да се случи.

— Защо? Имам предвид... ако в древен Рим се появи електрическа пералня...

— За жалост — отвърна фера, — царството на цар Аleriан няма бъдеще.

— Би ли обяснил това по-подробно?

— Разбира се — той седна върху въздуха. — След три години цар Аleriан и страната му ще бъдат напълно унищожени от природни сили. Никой няма да оцелее. Няма да останат дори и грънчарски произведения.

— Хубаво — обади се Джанис и вдигна един рубин към светлината. — По-добре да ги вземем, докато не се е отказал.

— Предполагам, че въпросът е решен — кимна Боб. Магазинът им беше спасен, сватбата им щеше да се състои съвсем скоро. — Ами ти? — попита той фера.

— Е, със сегашната си работа се справям доста добре — отговори той. — Мисля да кандидатствам някъде в чужбина. Чух, че имали много добри възможности в арабското магьосничество. — Прокара длан по късата си руса коса и добави: — Ще се видим пак.

Започна да изчезва.

— Един момент — спря го Боб. — Имаш ли нещо против да ми кажеш все пак от коя страна си? От коя страна е цар Аleriан?

— Нямам нищо против, разбира се — отговори фера. Виждаше се само главата му. — Помислих си, че сте се сетили. Фера са демоните на Атлантида.

И изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.